

найважливіших напрямів соціальної політики, позаяк вимагає виходу з площини внутрішніх проблем до необхідності міжнародного співробітництва. Рівень соціальної захищеності громадянина через фінансову підтримку держави є яскравим показником якості життя та цивілізованості. Він має залишитися основним пріоритетом держави й здійснюватися відповідними соціальними інститутами на підставі законодавчих норм, використанням державних нормативів, соціальних стандартів і гарантій [2].

Формування ефективного інституційного забезпечення структурної трансформації національної економіки з орієнтацією на задоволення потреб соціального розвитку може бути забезпечено на основі системного підходу з врахуванням умов і викликів суспільного розвитку [3].

Бібліографія:

1. Сидор І.П. Бюджетне забезпечення соціального захисту населення: теоретичні аспекти і вітчизняна практика / І.П.Сидор. – Т.: ТНЕУ, 2015. – 8 с.

2. Кіндратів М.І. Модернізація інституційно-правових засад соціального захисту населення в Україні / М.І. Кіндратів. – Збараж, РДА, 2013. – 4 с.

3. Васіна А.Ю. Формування інституційного забезпечення структурної трансформації національної економіки з орієнтацією на задоволення потреб соціального розвитку / А.Ю. Васіна // Вісник ТНЕУ. – 2013. – № 1. – С. 33 - 44.

Наталія ВАЩИШИН

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Шкільняк М.М.)

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «КОМУНАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ»

З переходом України на засади ринкової економіки стали активно розвиватися різні форми власності, однією з яких є комунальна власність. Так, на початку 1990-х років громади отримали право мати свою власність і саме ця форма власності одержала назву комунальної. Конституція України закріпила статус комунальної власності як складного

конституційно-правового інституту, функціонування якого залежить від багатьох суб'єктів конституційного права: громадян, територіальних громад, органів місцевого самоврядування, місцевих органів виконавчої влади тощо [1]. По суті, Конституція заклала такі основи реалізації комунальної власності, які дають змогу з допомогою конституційно-правових важелів гарантувати її належне конституційне використання.

Відповідно до ст. 327 Цивільного кодексу України комунальна власність – це майно, у тому числі грошові кошти, яке належить територіальній громаді [2]. Згідно із ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР право комунальної власності – це право територіальної громади володіти, доцільно, економно, ефективно користуватися і розпоряджатися на свій розсуд і в своїх інтересах майном, що належить їй, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування [3]. Отже, можна стверджувати, що комунальна власність є економічною основою місцевого самоврядування, вагомість якого значно зросла в результаті впровадження реформ в Україні останніх років.

І. Б. Гуськова відзначає, що в наукових колах, серед юристів, політологів, фахівців у сфері державного управління, а також серед представників виконавчої влади та місцевого самоврядування точаться суперечки щодо визначення характеру та меж комунальної власності, визначення оптимальних форм та методів управління нею [4, с. 162]. Для з'ясування даного питання, на нашу думку, слід перш за все розглянути сутність поняття «комунальна власність».

О. В. Глинська відзначає, що термін «комунальна власність» є синонімом поняття «муніципальна власність». Він походить від поняття «комуна» (в перекладі з французької мови «commune» означає община, а з латинської – «communis» – спільний) і вживається як загальноприйнятий поряд із терміном «муніципальна власність» у багатьох зарубіжних країнах. Комунальна форма власності відноситься до так званої публічної власності, спільнотам (комунам, общинам, громадам) та органам місцевого самоврядування. Сам термін «комунальна власність» можна вживати в двох різних розуміннях: юридичному та економічному. В юридичному сенсі він означає речове право, право громади на певну річ (сукупність речей), що включає в себе правомочності володіння, користування та розпорядження цією річчю (речами). В економічному – вживається як позначення сукупності відносин, пов'язаних певним майновим комплексом і певним суб'єктом господарської діяльності [5, с. 122].

У деяких наукових працях поняття «комунальної власності» обмежується визнанням її лише як «власність адміністративно-територіальних одиниць відповідно до законодавства» [6, с. 37]. І. Салій у своїх наукових працях пропонує називати «комунальною» власність значно більших адміністративно-територіальних утворень – регіонів, областей та їх адміністративних районів, агломерацій та округів, вважаючи, що територіальна громада повинна ставати повноправним суб'єктом соціально-економічних відносин на рівних з державою чи підприємствами, приватними включно [7, с.186].

І. Б. Гуськова проводить паралелі між державною та комунальною формами власності, стверджуючи, що, по суті, як державна, так і комунальна власність – це власність усіх громадян в масштабі держави або адміністративно-територіальної одиниці без наявності у них якої-небудь фіксованої частки, із специфічними умовами вступу у володіння і втратою останнього. Ще однією специфічною рисою великогрупової власності є спосіб управління та розпорядження нею. З правової точки зору, тут чітко формулюється загальний принцип: державна власність – це власність, якою володіє весь народ, а розпоряджається держава за допомогою своїх органів, а муніципальна власність – це власність, якою володіють члени територіальної громади, а розпоряджаються – органи місцевого самоврядування [4, с. 165].

На основі аналізу наукових поглядів можна зробити висновок, що комунальна власність виражає суспільні, економічні, політичні та територіальні інтереси. Утворюючи матеріальну і фінансову основу місцевого самоврядування, комунальна форма власності, наприклад, на нерухоме майно та землю, дозволяє органам місцевого самоврядування мати додаткові джерела доходів. Отже, наявність комунальної форми власності на фінансові ресурси є необхідною передумовою економічної та фінансової самостійності органів місцевого самоврядування.

Бібліографія:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua>.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 № 435-IV. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
3. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 № 280/97-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>
4. Гуськова І. Б. Система управління комунальною власністю /

І. Б. Гуськова // Ефективність державного управління. – 2013. – Вип. 35. – С. 229-235.

5. Глинська О. В. Територіальна громада як суб'єкт права комунальної власності / О. В. Глинська // Форум права. – 2012. - №2. – С. 120-125. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index

6. Конькова О. Г. Аспекти розпорядження комунальною власністю / О. Г. Конькова // Економіка. Фінанси. Право. – 2004. – № 6. – С. 37–39.

7. Салій І. М. Українські міста: питання власності і муніципального управління / І. М. Салій // Муніципальна (комунальна) власність. – К., 2001. – 416 с.

Іванна ВЕНГЕР

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к.е.н. доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Богач Ю. А.)

РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ

Важливою умовою для розбудови демократичної правової держави, формування громадянського суспільства є поінформованість його членів, яка безпосередньо пов'язана зі здійсненням принципу гласності та реалізації демократичних прав і свобод громадян – свободою совісті, слова, друку, права на отримання інформації [4]. Ст. 34 Конституції України говорить: «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір» [7].

Інформаційні служби (інформаційні управління, інформаційно-аналітичні підрозділи, прес-служби, прес-центри, управління і центри громадських зв'язків, прес-бюро, прес-секретарі та прес-аташе з відповідним апаратом) органів державної влади та органів місцевого самоврядування збирають, аналізують, обробляють та оперативно надають інформацію про діяльність цих органів у повному обсязі засобам масової інформації, крім випадків, передбачених Законом України „Про державну таємницю”[4].

Для висвітлення діяльності органів державної влади та органів